

Dejan Deki Milivojević, slobodni umetnik iz Jagodine, pripada srednjoj generaciji slikara, onaj koji dosta pamti, i još je uvek dovoljno otvorenoj za nove senzacije.

O sebi daje samo šture informacije, one što mora, sve ostalo zapisano je na njegovim slikama. Član je ULU-a i ULUPUDS-a, samostalno je izlagao u Beogradu (Galerija SKC, Klub Narodnog pozorišta), u Majdanpeku (Galerija Centra za kulturu), Mostaru (Galerija Doma vojske)...., i na preko 50 grupnih izložbi.

Učesnik je brojnih likovnih kolonija, od Zlatibora, Vršca, Apatina, Sombora, sve do Likovne kolonije „Podruma Miljević“ u Starim Ledincima (održane krajem juna), sa koje nosi samo najlepše utiske. Fenomenalni domaćini i njihovo gostoprimstvo, atmosfera za rad i osećanje autora da su kod kuće, „čak i više od toga“, razlog su što su ostavili radove na kojima zrači toplina koja se svih pet dana trajanja izložbe mogla dodirnuti. Na svemu doživljenom i pruženom, ovaj umetnik se najtoplije zahvalio domaćinima, Mii i Draganu Miljeviću, ali i selektoru, akademskom slikaru iz Novog Sada, Branislavu Boškoviću, na pozivu. Prva asosijacija na umetnika Dejana Dekija Milivojevića su žene. Koliko je potrebno ljubavi prema njima da bi jedan umetnik u njima uvek nalazio novu i novu inspiraciju? Koliko je potrebno da jedan umetnik poznaje žensko telo i u njega utka bezvremenost, a koliko žensko lice da sačuva osećanje u njegovom izrazu?

- Osnovni motiv na mojim slikama nekih petnaestak godina je ženska figuracija koja varira od nadrealizma do ekspresionizma. Žena je lajtmotiv u svim mojim radovima. To nije pukom predstavljanje ženske figure već više emocija, i ono što ja hoću da izrazim najbolje umem kroz žensku figuru. U istoriji slikarstva, kao i umetnosti uopšte, žena je bila i ostala ideja vodilja svim autorima i svim umetnicima. Pitaju me često zašto je ta žena toliko prisutna na mojim slikama, a ja odgovorim da često uopšte ne slikam ženu. Ali ona je tu zato što kroz samo žensko telo, ženski lik mogu najbolje da iskažem sva ona osećanja koja kao autor nosim u sebi. Po mom mišljenju ženska figura i figure konja su nešto najsavršenije što je priroda mogla da stvori. Verovatno otuda i ona „ponavljanja“ žena na svim mojim slikama i mnogih umetnika kroz istoriju slikarstva - objašnjava Dejan Deki Milivojević, umetnik koji je pronasavši svoju ličnu filozofiju dao sebi u zadatak da ta saznanja, kazujući ih kroz svoje slike, podeli sa drugima. On se ne zadržava na filozofiji lepog, jer estetika je tek deo te ogromne game misli sticane celom dužinom trajanja ljudske civilizacije. Na njegovim likovima naslućuju se i etička kolebljivost i ontološka upitanost. Tajanstvenost stava, pogleda i okruženja, likovi u magnovenju, ispreturana prošlost i sadašnjost, predikcija budućeg, daju mogućnost svakom pažljivom posmatraču da ih tumači na poseban način, ali pod budnim patronatom samog autora. Tek da se ne zaluta.

Osim slikarstva ovaj umetnik se rado dokazuje i u drugim oblastima umetnosti. Jedan od njih

je muzika, a gitara njegov veran saputnik. Jedan je od onih zaduženih za štimung u društvu, ali skromno dodaje da je u muzici amater, da rado i dobro svira jedino u društvu prijatelja, kada ga podržavaju i prate.

- Zato što se ta energija, osim kroz slikarstvo, emituje i kroz naša druženja. Slikari su vukovi samotnjaci i 90% našeg radnog vremena provodimo sami u ateljeu, a razni skupovi i likovne kolonije su jednostaven način da vidimo šta ko radi, da se bolje upoznamo i sva ta pozitivna energija sakupljena na jednom mestu, traži izlaz i kroz muziku, i kroz poeziju, a pre svega kroz slikarstvo. Muzika koju volim u skladu je sa mojim slikama. Uvek su tu domaći bluz, jazz, rock 'n' roll i kada sam zadovoljan sa onim što sam naslikao prija mi muzika koja se lako peva, ali i lako sluša – rekao je na kraju Deki Milivojević.